

Ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἐπιφάνειας τοῦ Κυρίου **Ἐπιφάνιος Πρεσβύτερος(+)**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν λατρεύομεν τὰς εἰκόνας, οὔτε τοὺς ἅγιους, οὔτε τοὺς ἄγγελους, οὔτε αὐτὴν τὴν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Κυρίου. Μόνον τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν λατρεύομεν. Τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν τοὺς ἅγιους, τοὺς ἄγγελους, καὶ περισσότερο πάντων τὴν «Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ», τὴν Ἄειπάρθενον καὶ Παναγίαν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος μας, ἀλλὰ λατρείαν δὲν ἀπονέμομεν οὔτε εἰς τὰ πρόσωπά των οὔτε εἰς τὰς εἰκόνας των. Ἄλλο ἢ τιμὴ καὶ ὁ σεβασμὸς καὶ ἄλλο ἢ λατρεία.

Ὁ λαὸς μας, καθὼς καὶ ἄλλοι Ὀρθόδοξοι λαοί, θεωροῦν μερικὰς εἰκόνας ὡς

θαυματουργούς. Είναι αυτό αλήθεια; Υπάρχουν όμως θαυματουργοί Είκόνες; Ή μάλλον: Είναι δυνατόν να υπάρχουν Είκόνες θαυματουργοί, Είκόνες που κάμνουν θαύματα;

Πολλοί Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι αποδίδουν τὰ θαύματα μερικῶν Εἰκόνων ὄχι εἰς τὰς Εἰκόνας αὐτὰς καθ' ἑαυτάς, ἀλλ' εἰς τὴν Πίστιν τῶν ἀνθρώπων πού προσεύχονται ἐνώπιον αὐτῶν. Ὅτι ἡ Πίστις θαυματουργεῖ, ὅτι ἡ θερμὴ προσευχὴ θαυματουργεῖ, εἴτε γίνεται αὐτὴ ἐνώπιον Εἰκόνας εἴτε ὄχι, αὐτὸ εἶναι ἔξω πάσης ἀμφιβολίας.

Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι μερικαὶ Εἰκόνας δύνανται νὰ ἔχουν αὐταὶ αἱ ἴδιοι θαυματουργικὴν χάριν. Θὰ φανῆ παράδοξον τοῦτο, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον. Εἶναι πολὺ φυσικόν. (Διὰ τοὺς πιστοὺς ἐννοεῖται. Διὰ τοὺς ἀπίστους ὅλα εἶναι ὄχι μόνον παράδοξα, ἀλλ' ἀνύπαρκτα...).

Εἰς τοὺς Ἀποστόλους Του ὁ Κύριος εἶχε δώσει τὸ θαυματουργικὸν χάρισμα. Βλέπομεν ὅμως ὅτι τὸ χάρισμα αὐτὸ δὲν περιωρίζετο εἰς τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλ' ἐπεξετείνετο καὶ εἰς τὴν σκιὰν των! Τὸ Εὐαγγέλιον ρητῶς μᾶς λέγει ὄχι μόνον ὅτι «διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά», ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἔφερον ἐπὶ φορείων τοὺς ἀσθενεῖς των εἰς τὰς πλατείας, ἀναμένοντες τὸ πέρασμα τοῦ Πέτρου, ὥστε ἔστω καὶ ἡ σκιὰ του νὰ πέσῃ εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ! (Πράξ. ε', 12—14). Καὶ κάτι περισσότερο: Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μανδήλια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ριπτόμενα ἐπάνω εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἢ τοὺς δαιμονιζομένους, τοὺς ἐθεράπευον! (Πράξ. ιθ', 12).

Ὅστε ὄχι μόνον οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι εἶχον χάρισμα θαυματουργικόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀντικείμενα τῆς προσωπικῆς των χρήσεως! Τοῦτο βεβαίως ἀπετέλει μίαν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ ὄχι πρὸς αὐτὰ ταῦτα τὰ μανδήλια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους Του. Χάριν αὐτῶν ἡ θαυματουργικὴ δύναμις ἔφθανε μέχρι τῶν μανδηλίων των.

Διατὶ λοιπὸν ἀποκλείεται νὰ υπάρχουν Εἰκόνας ἔχουσαι χάρισμα θαυματουργικόν; Ὅχι σπανίως ἐκεῖνοι πού ἔκαμαν τὰς Εἰκόνας, καὶ μάλιστα τὰς παλαιάς, ἦσαν ἄνθρωποι ἅγιοι, ἄνθρωποι βαθείας ταπεινώσεως, ἄνθρωποι νηστείας καὶ προσευχῆς, ἄνθρωποι πυρπολούμενοι ἀπὸ θεῖον ἔρωτα.

Τί τὸ παράδοξον νὰ εὐλόγησῃ ὁ Θεὸς καὶ τοὺς ἰδίους καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν των; Καὶ τί τὸ ἀφύσικον, ἂν μέσα εἰς αὐτὰς τὰς εὐλογίας ὑπῆρξε καὶ τὸ θαυματουργικὸν χάρισμα;

Πηγή: agiazoni.gr